Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

26. märts 2020*

Dokumentidega tutvumine – Määrus (EÜ) nr 1049/2001 – Auditiaruanne EACEA inimressursside kohta – Dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumine – Kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärke kaitsev erand

Kohtuasjas T-646/18,

Laurence Bonnafous, elukoht Brüssel (Belgia), esindajad: advokaadid A. Blot ja S. Rodrigues,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: C. Ehrbar ja K. Herrmann,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 9. oktoobri 2018. aasta otsus C(2018) 6753 final, millega keelduti rahuldamast hageja poolt 21. jaanuaril 2018 esitatud taotlust tutvuda 2018. aasta auditi lõpparuandega Hariduse, Audiovisuaalvaldkonna ja Kultuuri Rakendusameti (EACEA) inimressursside kohta,

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president H. Kanninen, kohtunikud N. Półtorak (ettekandja) ja M. Stancu,

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Laurence Bonnafous oli Hariduse, Audiovisuaalvaldkonna ja Kultuuri Rakendusameti (EACEA) lepinguline töötaja.

2 Ta saatis 30. juulil 2018 Euroopa Komisjoni siseauditi talitusele elektronkirja, et taotleda Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel võimalust tutvuda dokumendiga, mis on selle talituse arvates järgmine: „Final audit report – IAS Audit on HR Management in the Education, Audiovisual and Cultural Executive Agency [Ares(2018) 361356]“ (Auditi lõpparuanne – komisjoni siseauditi talituse audit EACEA inimressursside halduse kohta; edaspidi „taotletud dokument“).

3 Komisjoni siseauditi talitus keeldus 9. augusti 2018. aasta kirjas võimaldamast hagejal tutvuda taotletud dokumendiga. Keeldumine põhines sisuliselt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandil; see säte näeb ette, et liidu institutsioon võib keelduda andmast võimalust tutvuda dokumendiga, kui selle avalikustamine võib kahjustada kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki, välja arvatud juhul, kui avalikustamine teenib ülekaalukaid üldisi huve. Ta leidis nimelt, et taotletud dokumendi avalikustamine sel hetkel kahjustaks dokumendis käsitletavate kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki, sest see takistaks tõhusalt rakendada selles sisalduvaid soovitusi ning kuivõrd sellega seotud järelmeetmeid ei olnud veel täielikult rakendatud.

4 Hageja esitas 29. augusti 2018. aasta kirjas kordustaotluse tutvuda taotletud dokumendiga.

5 Komisjon teavitas hagejat 19. septembri 2018. aasta elektronkirjas, et tema esitatud dokumentidega tutvumise kordustaotlusele vastamiseks ette nähtud esialgset tähtaega tuleb pikendada 15 tööpäeva võrra ning et sellest tulenevalt määratakse vastamiseks uus tähtaeg, mis möödub 10. oktoobril 2018.

6 Komisjon tegi 9. oktoobril 2018 otsuse C(2018) 6753 final (edaspidi „vaidlustatud otsus“), millega ta jättis rahuldamata hageja esitatud dokumendiga tutvumise kordustaotluse. Ta leidis sisuliselt ühelt poolt, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga – võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta määruse (EL, Euratom) nr 966/2012, mis käsitleb Euroopa Liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 (ELT 2012, L 298, lk 1; parandus ELT 2015, L 115, lk 43; edaspidi „finantsmäärus“), artikli 99 lõiget 6 – on vastuolus auditiaruande enneaegne avalikustamine, mis võib kahjustada auditi häirimatut ja sõltumatut läbiviimist, ning teiselt poolt, et ükski ülekaalukas üldine huvi ei õigusta selle erandi kohaldamata jätmist.

Menetlus ja poolte nõuded

7 Hageja taotles käesoleva kohtuasja algatamist hagiavalduses, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 26. oktoobril 2018.

8 Samal päeval Üldkohtu kantseleisse saabunud kirjas palus hageja liita käesoleva kohtuasjaga kohtuasi T-614/17: Bonnafous *vs.* EACEA. Komisjon esitas 5. detsembril 2018 vastuväited kahe kohtuasja liitmisele.

9 Hageja esitas 21. detsembril 2018 Üldkohtu kantseleisse uued tõendid.

10 Üldkohtu kolmanda koja president otsustas 7. jaanuari 2019. aasta otsusega jätta käesoleva kohtuasja kohtuasjaga T-614/17 liitmata.

11 Komisjon esitas kostja vastuse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 31. jaanuaril 2019.

12 Hageja esitas repliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. märtsil 2019.

13 Komisjon esitas vasturepliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 17. aprillil 2019.

14 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 5 alusel, määrati ettekandja-kohtunik esimesse kotta ning seetõttu anti käesolev kohtuasi lahendada esimesele kojale.

15 Kuivõrd pooled ei taotlenud ettenähtud tähtaja jooksul kohtuistungi korraldamist suuliste seisukohtade ärakuulamiseks, siis otsustas Üldkohus, kes leidis, et tal on toimikus olevate dokumentide põhjal piisavalt teavet, lahendada kohtuasja ilma menetluse suulise osata vastavalt kodukorra artikli 106 lõikele 3.

16 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja kostjalt.

17 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik analüüs

18 Hageja põhjendab oma hagi kolme väitega. Esimese väite kohaselt on rikutud ühteaegu nii ELTL artikli 15 lõiget 3, Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 42 kui ka määrust nr 1049/2001. Teise väite kohaselt on rikutud ELTL artiklist 296 ja harta artiklist 41 tulenevat põhjendamiskohustust. Kolmanda väite kohaselt on lõpetuseks rikutud proportsionaalsuse põhimõtet.

19 Üldkohus peab otstarbekaks alustada hagiavalduse läbivaatamist teisest väitest.

Teine väide, et on rikutud ELTL artiklit 296 ja harta artiklit 41

20 Hageja väidab, et vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud. Ta leiab eelkõige, et oht on tuvastatud oletuslikult ja ilma ühegi viiteta konkreetsetele põhjustele, mis võimaldaksid ohtu määratleda või kas või umbkaudu visandada. Ta kurdab ka selle üle, et selline abstraktne põhjendus tugineb äärmiselt umbmäärastele kaalutlustele. Lisaks väidab hageja, et on vasturääkivusi otsuse põhjenduse ja selle kirja sisu vahel, mille komisjoni peasekretär talle 19. septembril 2018 saatis, et põhjendada tema esitatud kordustaotlusele vastamise edasilükkamist. Ta väidab, et kõnealuses kirjas seletati hiljem vastamist vajadusega koguda kokku kõik vajalikud andmed vastamaks tema dokumendiga tutvumise taotlusele. Otsuses ei ole aga jälgegi neist andmetest. Repliigis väitis hageja teise väite raames lisaks ka seda, et igal juhul ei täitnud komisjon oma üldsuse abistamise ja teavitamise kohustust, mis tuleneb määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikest 4.

21 Komisjoni vaidleb nendele argumentidele vastu.

22 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab ELTL artiklis 296 ja samuti harta artikli 41 lõike 2 punktis c nõutav põhjendus vastama asjaomase akti olemusele ja sellest peab selgelt ja üheselt nähtuma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, mistõttu huvitatud isikutel on võimalik mõista võetud meetme põhjuseid ja pädeval kohtul on võimalik teostada kontrolli (vt 29. septembri 2011. aasta kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 147 ja seal viidatud kohtupraktika).

23 Põhjendamise nõudest kinnipidamist hinnates tuleb arvestada juhtumi asjaolusid. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks täpsustatud kõik asjakohased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb hinnata mitte ainult selle akti sõnastust, vaid ka konteksti ja kogu asjaomase valdkonna õiguslikku regulatsiooni silmas pidades (vt 29. septembri 2011. aasta

kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 150 ja seal viidatud kohtupraktika). Kui tegemist on dokumentidega tutvumise taotlusega ning institutsioon jätab selle rahuldamata, peab ta igal üksikjuhul tema valduses oleva teabe põhjal eraldi tõendama, et dokumendid, millega soovitakse tutvuda, kuuluvad tõepoolest määruses nr 1049/2001 loetletud erandite alla (10. septembri 2008. aasta kohtuotsus Williams *vs.* komisjon, T-42/05, EU:T:2008:325, punkt 95, ja 7. juuli 2011. aasta kohtuotsus Valero Jordana *vs.* komisjon, T-161/04, ei avaldata, EU:T:2011:337, punkt 49).

24 Kohtupraktika kohaselt peab dokumendiga tutvumise võimaldamisest keeldunud institutsioon esitama seega põhjenduse, mis võimaldab mõista ja kontrollida ühelt poolt, kas taotletud dokument kuulub tõepoolest erandiga hõlmatud valdkonda, ja teiselt poolt, kas sellest erandist johtuv kaitse on tegelikult vajalik (vt 4. mai 2012. aasta kohtuotsus In ‘t Veld *vs.* nõukogu, T-529/09, EU:T:2012:215, punkt 118 ja seal viidatud kohtupraktika).

25 Lisaks tuleb täheldada, et ehkki komisjon peab esitama põhjused, mis õigustavad konkreetsel juhul mõne määruses nr 1049/2001 ette nähtud erandi dokumentidega tutvumise õigusest kohaldamist, ei ole ta kohustatud esitama teavet, mis läheb kaugemale sellest, mis on vajalik selleks, et taotleja mõistaks komisjoni otsuse põhjusi, ja selleks, et Üldkohus saaks kontrollida otsuse õiguspärasust (vt selle kohta 30. jaanuari 2008. aasta kohtuotsus Terezakis *vs.* komisjon, T-380/04, ei avaldata, EU:T:2008:19, punkt 119).

26 Neid asjaolusid silmas pidades tuleb välja selgitada, kas komisjon täitis käesolevas kohtuasjas ELTL artiklist 296 ja harta artiklist 41 tulenevad nõuded.

27 Hageja väidab esiteks, et ohtu, millele komisjon vaidlustatud otsuses tugines selleks, et põhjendada oma otsust keelduda taotletud dokumendi avalikustamisest, on nimetatud üksnes hüpoteetiliselt, ilma ühegi viiteta konkreetsetele põhjustele, mis võimaldaksid selle määratleda.

28 Selle kohta tuleb täheldada, et vaidlustatud otsuse põhjused on otsuses selgelt välja toodud.

29 Nimelt asus komisjon vaidlustatud otsuses konfidentsiaalsuse üldise eeldusega arvestades sisuliselt seisukohale, et taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada asjaomase auditi eesmärki. Ta leidis nii, et avalikustamine võib kahjustada auditi häirimatut ja sõltumatut läbiviimist, eeskätt seoses sellest tulenevalt võetavate meetmete ning nende meetmete kinnitamisega tema siseauditi talituse poolt. Komisjon oli seetõttu arvamusel, et esines ettenähtav oht, et EACEA ja viidatud talituse vaheline vastastikune usaldus kaob taotletud dokumendi edastamise tagajärjel; sellel oleks võinud olla negatiivne mõju asjakohaste soovituste rakendamisele.

30 Eespool esitatut arvestades tuleb tuvastada, et komisjon kirjeldas vaidlustatud otsuses selgelt ohtu, millest tulenevalt ta leidis, et taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada asjaomase auditi eesmärki.

31 Sellega seoses tuleb täpsustada, et praegu ei ole vaja võtta seisukohta küsimuses, kas vaidlustatud otsuses esitatud põhjused on arvestatavad. Komisjoni otsuse põhjenduse olemasolu ja ulatuse analüüs kuulub nimelt oluliste vorminõuete ja seega otsuse formaalse õiguspärasuse kontrolli alla. Seda tuleb eristada selle otsuse põhjuste arvestatavuse analüüsist, mis kuulub omakorda otsuse sisulise õiguspärasuse kontrolli alla (vt 2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika) ning mis toimub käesolevas kohtuasjas hageja esitatud esimese väite läbivaatamise raames.

32 Hageja väidab teiseks, et vaidlustatud otsuse põhjendus on liiga abstraktne, kuivõrd see tugineb äärmiselt umbmäärastele kaalutlustele.

33 Selle kohta tuleb märkida, et nagu tuleneb eespool punktis 29 esitatud kokkuvõttest, asus komisjon vaidlustatud otsuses eeskätt seisukohale, et lisaks ohule, mida kujutab endast kõnealuse auditi eesmärgile taotletud dokumendi avalikustamine, takistab avalikustamist ka asjaolu, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit tuleb tõlgendada finantsmääruse artikli 99 lõikega 6 arvestades. Lisaks tugines komisjon vajadusele teha vahet haldustegevusel ja õigusloomemenetlustel, kuivõrd viimaste puhul on läbipaistvusnõue rangem; seda asjaolu hageja vaidlustanud ei ole.

34 Tuleb aga täheldada, et eespool punktis 33 esitatud põhjuste näol on hagejale antud piisav teave selleks, et ta saaks mõista, kas vaidlustatud otsus on põhjendatud või kas selle puhul esineb mõni viga, mis võimaldab vaidlustada selle kehtivuse. Nimelt oli hagejal nende põhjuste alusel võimalik mõista, miks konkreetselt asus komisjon käesolevas kohtuasjas seisukohale, et taotletud dokument on hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga. Selle kohta tuleb pealegi tuvastada, et hageja väide, et on võimatu asuda seisukohale, et kõnealust erandit tuleb nii tõlgendada, on tema esimese väite raames esitatud argumentide põhisisu. Lisaks tuleb märkida, et need põhjused on piisavad selleks, et Üldkohus saaks teostada kohtulikku kontrolli vaidlustatud otsuse õiguspärasuse üle.

35 Järelikult on vaidlustatud otsuse puhul vaieldamatult täidetud kohtupraktikas seatud tingimused, millele on viidatud eespool punktides 22–25. Seega tuleb tagasi lükata ka see hageja argument, mille kohaselt vaidlustatud otsuse põhjendus on liiga abstraktne.

36 Kolmandaks väidab hageja, et vaidlustatud otsuse põhjused ei lange kokku nendega, mis toodi välja talle 19. septembril 2018 saadetud elektronkirjas.

37 Tuleb aga täheldada, et selle elektronkirja ainus eesmärk oli teavitada hagejat sellest, et komisjon ei olnud võimeline vastama tema taotletud dokumendiga tutvumise kordustaotlusele esialgu määratud tähtaja jooksul. Seega ei olnud elektronkirja eesmärk mingil juhul tuua esile põhjusi, millest tulenevalt võib osutuda vajalikuks jätta taotlus rahuldamata.

38 Eelnevast tuleneb, et hageja see argument ei sea kahtluse alla vaidlustatud otsuse põhjenduse piisavust ning tuleb järelikult sel põhjusel tagasi lükata.

39 Neljandaks väidab hageja repliigis, et komisjon ei täitnud oma üldsuse abistamise ja teavitamise kohustust, mis tuleneb määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikest 4.

40 Tuleb juhtida tähelepanu asjaolule, et määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikes 4 on sätestatud, et „[i]nstitutsioonid annavad kodanikele teavet ja abi selle kohta, kuidas ja kuhu dokumentidele juurdepääsu taotlused tuleb esitada“.

41 Sellega seoses tuleb märkida, et hageja ei ole tuginenud ühelegi asjaolule, millest nähtuks, et komisjon on käesolevas kohtuasjas rikkunud määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikes 4 ette nähtud kohustusi, ega ka seda, et vaidlustatud otsuse väidetav põhistamatus, millele ta tugineb, kujutab endast selles sättes ette nähtud abistamis- ja teavitamiskohustuse niisugust rikkumist.

42 Nagu sai juba märgitud eespool punktides 2–6, tuleb sellel teemal lisada, et hageja taotles kõigepealt võimalust tutvuda taotletud dokumendiga seeläbi, et saatis komisjoni siseauditi talitusele 30. juulil 2018 elektronkirja. Talitus vastas elektronkirjale nõuetekohaselt 9. augusti 2018. aasta kirjaga. Hageja vaidlustas seejärel talituse antud hinnangu sel teel, et esitas 29. augustil 2018 dokumentidega tutvumise kordustaotluse. Komisjon vastas dokumentidega tutvumise kordustaotlusele nõuetekohaselt seeläbi, et tegi 9. oktoobril 2018 vaidlustatud otsuse, olles enne hoolitsenud 19. septembril 2018 selle eest, et hagejat teavitatakse taotlusele vastuse andmise tähtaja pikendamisest 15 päeva võrra.

43 Lisaks tuleb täpsustada, et hageja ei ole seadnud kahtluse alla selle menetluse õiguspärasust, mille tulemusel tehti vaidlustatud otsus. Eespool toodud kaalutlustest tuleneb pealegi, et hageja oli piisavalt hästi kursis dokumentidega tutvumise taotluste esitamise korraga, et ta saaks esitada vaidlusaluse dokumentidega tutvumise taotluse. Vaidlust ei ole lisaks selles, et komisjon vastas taotlusele hoolsalt.

44 Selles kontekstis ei saa teha muud kui tuvastada, et hageja argumentides ei ole midagi sellist, millest nähtuks, et komisjon rikkus oma abistamiskohustust, mis on ette nähtud määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikes 4, või millest nähtuks, et selline rikkumine võib mõjutada vaidlustatud otsuse õiguspärasust. Pealegi ei ole hageja kuidagi selgitanud seost, mida ta näeb selle väidetava rikkumise ja otsuse põhjenduse vahel, mis on ometigi käesoleva väite ese.

45 Seega ei ole põhjendatud hageja argument, millega ta püüab tõendada, et komisjon rikkus määruse nr 1049/2001 artikli 6 lõikest 4 tulenevat üldsuse abistamise ja teavitamise kohustust. See tuleb seega tagasi lükata.

46 Seega tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

Esimene väide, et on rikutud ELTL artikli 15 lõiget 3, harta artiklit 42 ja määrust nr 1049/2001

47 Hageja väidab sisuliselt, et komisjon keeldus vaidlustatud otsuses vääralt taotletud dokumenti avalikustamast, tuginedes määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandile. Selle väite võib jagada neljaks osaks.

48 Esimese osaga väidab hageja, et audit, mille raames taotletud dokument koostati, oli juba lõpetatud hetkel, mil ta taotles võimalust sellega tutvuda. Sellega seoses tõendavad tema väitel dokumendi pealkiri, mis on „Final audit report – IAS Audit on HR Management in the Education, Audiovisual and Cultural Executive Agency (Ares(2018) 361356)“, ja vaidlustatud otsuses esitatud kaalutlused, mille kohaselt „[EACEA] nõustus auditi lõpparuande alusel rakendama tehtud soovitusi“, et asjaomane audit oli lõpetatud. Ta väidab lisaks, et EACEA enda koostatud dokument „HR Annual Plan“ (inimressursside aastakava) kinnitab tema väiteid seeläbi, et näeb ette parandusmeetmed, mis näitavad, et auditiga oli jõutud lõpule. Lisaks tulenevat sellest viimasest dokumendist, et taotletud dokumendis soovitatud meetmetest oli seitse juba täielikult rakendatud, ning on mõistlik arvata, et taotletud dokumendis välja pakutud kaks viimast meedet olid täielikult rakendatud, kuna need olid dokumendi „HR Annual Plan“ koostamise ajal rakendatud juba vastavalt 70% ja 80% ulatuses. Hageja märkis repliigis, et järelikult oli auditiaruandes sisalduvate soovituste alusel täielikult rakendatud kümme olulist meedet. Nende argumentide toetuseks koostas hageja rakendusmeetmete EACEA poolt rakendamise määra analüüsi sisaldava kokkuvõtliku dokumendi. Ta väidab sellega seoses siiski, et kuivõrd määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 ette nähtud erandile saab toetuda dokumendiga tutvumise võimaldamisest keeldumiseks vaid siis, kui dokumendi avalikustamine võib kahjustada audiitorkontrolli eesmärki, ei ole see erand käesolevas kohtuasjas kohaldatav, sest asjaomane audit oli lõpetatud. Igal juhul on tema sõnul vastuvõetamatu see, et taotletud dokumendiga tutvumise võimalus sõltub juhuslikust ning kaugel tulevikus toimuvast sündmusest.

49 Teise osaga väidab hageja, et komisjoni argument, mille kohaselt tuleb enne taotletud dokumendi avalikkusele edastamise lubamist ära oodata taotletud dokumendis tehtud soovituste temapoolne kinnitamine pärast seda, kui EACEA on need rakendanud, on vastuolus nii määrusega nr 1049/2001 taotletava eesmärgi kui ka ELTL artiklis 15 ja harta artiklis 42 tunnustatud õigusega läbipaistvusele. Üldkohus olevat pealegi niimoodi juba otsustanud oma 9. juuni 2010. aasta kohtuotsuses Éditions Jacob *vs.* komisjon (T-237/05, EU:T:2010:224). Igal juhul väidab hageja, et komisjoni poolt audiitorkontrolli eesmärgi mõistele antud üldine ulatus tuleneb sellest, et komisjon tõlgendab õigust läbipaistvusele neutraliseerivalt, millega ei saa aga nõustuda. Lisaks sellele ei saa hageja sõnul teatavatele üldistele eeldustele tuginemise võimalust näha süstemaatiliselt iga uurimis- või auditimenetluse puhul, sest

erandeid läbipaistvuspõhimõttest tuleb tõlgendada kitsendavalt ning asjaomase menetluse eripäradega arvestavalt, nagu nähtub 9. juuni 2010. aasta kohtuotsuse Éditions Jacob *vs.* komisjon (T-237/05, EU:T:2010:224) punktist 123.

50 Kolmanda osaga väidab hageja, et teisese õiguse sättega ei saa põhjendusi toomata piirata põhiõigust, mis kuulub esmase õiguse alla. Seega tuleb tema väitel tagasi lükata komisjoni argument, mille kohaselt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit tuleb tõlgendada, arvestades finantsmääruse artikli 99 lõikega 6, milles on sätestatud, et „[s]iseaudiitori aruanded ja leiud […] tehakse üldsusele kättesaadavaks üksnes pärast seda, kui siseaudiitor on kinnitanud nende põhjal võetavad meetmed“. Hageja märkis repliigis, et ta on teadlik sellest, et kõnealust erandit peab olema võimalik tõlgendada kooskõlas finantsmääruse artikli 99 lõikega 6. Ta leiab siiski, et sellisele konfidentsiaalsuskohustusele tuginemise võimalus ei saa käesolevas kohtuasjas vabastada komisjoni taotletud dokumendi konkreetse ja individuaalse analüüsimise kohustusest, sest kuivõrd see dokument oli juba koostatud, siis ei olnud komisjon õigustatud kohaldama viimati nimetatud sättest tulenevat erandit ega ka audiitorkontrolli kaitse üldist eeldust.

51 Neljanda osaga väidab hageja, et vaidlustatud otsuse puhul ei ole täidetud mõistlikult ettenähtava ohu tingimused. Nimelt on seal oht kahjustada asjaomase uurimise häirimatut ja sõltumatut läbiviimist sõnastatud üksnes hüpoteetiliselt. Seevastu ei ole seal tõendatud vajadust kohaldada asjaomast erandit ega ka vajadust kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit kogu taotletud dokumendi suhtes. Seega ei saa kõnealuse otsuse põhjendamiseks tugineda avalikustamatuse üldisele eeldusele. Nende kaalutlustega arvestades on hageja seisukohal, et käesolevas kohtuasjas ei olnud alust tugineda kõnealuse dokumendi avalikustamise õigustamiseks ülekaalukale üldisele huvile. Ta juhib sellegipoolest ja igal juhul teise võimalusena tähelepanu selles otsuses sisalduvale ilmselgele hindamisveale. Ta on nimelt seisukohal, et otsuses on asutud vääralt seisukohale, et argumendid, mis ta esitas selle dokumendiga tutvumise võimaluse saamiseks, on seotud „pigem erahuvidega“. Tema sõnul oleks komisjon pidanud kindlaks määrama, millised olid need erahuvides esitatud kaalutlused, ning analüüsima, kas läbipaistvuse üldpõhimõttele tuginemisest piisab selle dokumendi kaitsmise vajaduse välistamiseks.

52 Komisjoni vaidleb nendele argumentidele vastu.

53 Üldkohus peab tarvilikuks analüüsida esiteks koos esimest, teist ja kolmandat väiteosa ning seejärel neljandat väiteosa.

Esimene, teine ja kolmas väiteosa

54 Sissejuhatuseks tuleb seoses avalikkuse õigusega tutvuda liidu institutsioonide dokumentidega märkida, et harta artikli 42 kohaselt on „[i]gal liidu kodanikul ja igal füüsilisel või juriidilisel isikul, kes elab või kelle registrijärgne asukoht on liikmesriigis, […] õigus tutvuda liidu institutsioonide, organite ja asutuste mis tahes kandjal säilitatavate dokumentidega“. Ka ELTL artikli 15 lõike 3 esimesest lausest nähtub, et „[i]gal liidu kodanikul ja igal füüsilisel või juriidilisel isikul, kes elab või kelle registrijärgne asukoht on mõnes liikmesriigis, on õigus pääseda ligi liidu institutsioonide, organite ja asutuste mis tahes andmekandjal säilitatavatele dokumentidele“.

55 Samuti on EÜ artikli 255 lõike 2 alusel vastu võetud määruse nr 1049/2001 eesmärk – vastavalt selle artiklile 1 tõlgendatuna põhjendust 4 arvesse võttes – anda avalikkusele võimalikult täieulatuslik õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega (14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 40).

56 Tuleb siiski täheldada, et erilistel asjaoludel võib dokumentidega tutvumise õigusele seada piiranguid. Nii on ELTL artikli 15 lõikes 3 eeskätt ette nähtud, et „Euroopa Parlament ja nõukogu määravad määruste abil seadusandliku tavamenetluse kohaselt kindlaks dokumentidele ligipääsu reguleerivad üldpõhimõtted ja piirangud, lähtudes avalikest ja erahuvidest“. Selle sõnastusest nähtub seega selgelt, et piiranguid võib kehtestada määrustega.

57 Määruse nr 1049/2001 artiklis 4 on ette nähtud rida erandeid, millele tuginedes institutsioonid võivad keelduda võimaldamast dokumendiga tutvuda, kui selle avalikustamine kahjustaks mõnda selle artikliga kaitstud huvidest (vt 22. märtsi 2018. aasta kohtuotsus De Capitani *vs.* parlament, T-540/15, EU:T:2018:167, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika).

58 Kohtupraktikas on pealegi selle kohta märgitud, et õigus tutvuda dokumentidega on allutatud teatavatele piirangutele, mis tulenevad avalikest või erahuvidest, täpsustades seejuures, et kui selliste piirangutega tehakse erand põhimõttest, et avalikkusele tuleb tagada võimalikult täieulatuslik õigus tutvuda dokumentidega, tuleb neid erandeid tõlgendada ja kohaldada rangelt (1. veebruari 2007. aasta kohtuotsus Sison *vs.* nõukogu, C-266/05 P, EU:C:2007:75, punktid 62 ja 63).

59 Erandite hulka õigusest tutvuda dokumentidega kuulub see erand, mis on ette nähtud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes, mille kohaselt institutsioonid ei võimalda tutvuda dokumendiga, mille avalikustamine kahjustaks kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki, välja arvatud juhul, kui dokumendi avalikustamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

60 Määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ja eeskätt selle artikli lõikes 2 ette nähtud erandite aluseks on konkreetses olukorras vastanduvate huvide kaalumine; nendeks on ühelt poolt huvid, millele asjaomaste dokumentide avalikustamine tuleks kasuks, ja teiselt poolt huvid, mille see avalikustamine võiks seada ohtu. Dokumentidega tutvumise taotluse kohta tehtav otsus sõltub sellest, milline huvi peab konkreetsel juhul peale jääma (14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 42).

61 Pealegi peab institutsioon, kellele on esitatud teatava dokumendi avalikustamise taotlus, hindama igal konkreetsel juhul, kas see dokument on hõlmatud mõnega määruse nr 1049/2001 artiklis 4 loetletud eranditest avalikkuse õigusest tutvuda institutsioonide dokumentidega (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, C-39/05 P ja C-52/05 P, EU:C:2008:374, punkt 35).

62 Eespool esitatud kaalutlustega arvestades tuleb käesolevas kohtuasjas vastata küsimusele, kas hagejale taotletud dokumendiga tutvumise võimaluse andmisest keeldumine oli – nagu seda väidab komisjon – põhjendatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi alusel tõlgendatuna finantsmääruse artikli 99 lõiget 6 arvestades, peamiselt seetõttu, et esines ettenähtav oht, et selle avalikustamine kahjustab asjaomase auditi eesmärki sellega, et kahjustab tehtud soovituste rakendamist EACEA poolt.

63 Hageja argumentidest tuleneb sisuliselt, et ta vaidlustab asjaomase dokumendiga seoses määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi kohaldamise ning samuti selle tõlgendamise finantsmääruse artikli 99 lõiget 6 arvestades, sest audit, mille raames see dokument koostati, oli juba lõpetatud siis, kui ta esitas dokumendiga tutvumise taotluse. Hageja sõnul oleks nimelt määrusega nr 1049/2001 taotletava eesmärgi ning läbipaistvuspõhimõttega vastuolus oodata ära auditi lõpparuandes tehtud soovituste rakendamine, et auditiga seotud dokumentide avalikustamine võiks toimuda kartuseta kahjustada auditiga taotletavaid eesmärke.

64 Seoses esiteks küsimusega, millises staadiumis oli kõnealune audit vaidlustatud otsuse vastuvõtmise hetkel, tuleb märkida, et taotleti võimalust tutvuda komisjoni siseauditi talituse lõpparuandega, mis on osaks EACEA inimressursside haldamise auditi haldustoimikust.

65 Sellega seoses tuleb kohe alustuseks tuvastada, et käesolev juhtum erineb kohtuasjast, milles tehti 12. mai 2015. aasta kohtuotsus Technion ja Technion Research & Development Foundation *vs.* komisjon (T-480/11, EU:T:2015:272), millele komisjon tugines näitena eeskätt vaidlustatud otsuses. Nimelt leidis Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 66, et „[tookord] vaidlustatud otsuse vastuvõtmise kuupäeval ei olnud auditimenetlust lõpetav lõpparuanne veel vastu võetud ja […] oli veel võimalik ja mõeldav, et seoses selle auditiga tuleb teha täiendavaid uurimistoiminguid“. Käesolevas kohtuasjas ei ole aga vaidlust selles, et lõpparuanne oli vaidlustatud otsuse tegemise hetkel juba vastu võetud.

66 Ent nagu nähtub kohtutoimikus leiduvatest dokumentidest ja eeskätt hageja enda koostatud kokkuvõtlikust dokumendist, oli 24. oktoobri 2018. aasta seisuga rakendatud vaid osa taotletud dokumendis tehtud soovitustest; see tähendab, et kõiki selles dokumendis tehtud soovitusi ei olnud vaidlustatud otsuse tegemise hetkel veel rakendatud.

67 Järelikult tuleneb eespool toodud kaalutlustest, et vaatamata sellele, et auditimenetlust lõpetav lõpparuanne oli tõepoolest juba vastu võetud hetkel, mil esitati vaidlusaluse dokumendiga tutvumise taotlus, olid selle auditimenetlusega seotud rakendusmeetmed vaidlustatud otsuse vastuvõtmise hetkel siiski alles pooleli.

68 Teiseks tuleb seoses hageja väitega, et see, kui enne taotletud dokumendi avalikkusele edastamise lubamist oodatakse ära selles tehtud soovituste komisjoni poolt kinnitamine, on vastuolus nii määrusega nr 1049/2001 taotletava eesmärgi kui ka ELTL artiklis 15 ja harta artiklis 42 tunnustatud õigusega läbipaistvusele, täheldada alljärgnevat.

69 Komisjon asus vaidlustatud otsuses eeskätt seisukohale, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit dokumentidega tutvumise õigusest tuleb tõlgendada, arvestades finantsmääruse artikli 99 lõiget 6. Igal juhul tuleb märkida, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. juuli 2018. aasta määrus (EL, Euratom) 2018/1046, mis käsitleb liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantsreegleid ja millega muudetakse määrusi (EL) nr 1296/2013, (EL) nr 1301/2013, (EL) nr 1303/2013, (EL) nr 1304/2013, (EL) nr 1309/2013, (EL) nr 1316/2013, (EL) nr 223/2014 ja (EL) nr 283/2014 ja otsust nr 541/2014/EL ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EL, Euratom) nr 966/2012 (ELT 2018, L 193, lk 1), mille artikli 281 lõikega 1 tunnistati alates 2. augustist 2018 kehtetuks finantsmäärus, sisaldab artikli 118 lõikes 9 sätet, mis kordab sisuliselt finantsmääruse artikli 99 lõiget 6.

70 Sellega seoses tuleb täpsustada, et finantsmääruse artikli 99 lõikes 6 on sätestatud, et „[s]iseaudiitori aruanded ja leiud ning institutsiooni aruanne tehakse üldsusele kättesaadavaks üksnes pärast seda, kui siseaudiitor on kinnitanud nende põhjal võetavad meetmed“.

71 Samuti tuleb juhtida tähelepanu sellele, et määruse nr 1049/2001 ja finantsmääruse eesmärgid on erinevad. Määruse nr 1049/2001 eesmärk on muuta dokumentidega tutvumise õiguse kasutamine võimalikult lihtsaks ja edendada head haldustava (28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkt 109). Finantsmääruse eesmärk on omakorda kehtestada liidu üldeelarve suhtes kohaldatavad finantseeskirjad. Täpsemalt on selle 9. peatükis määratletud siseaudiitori, kes peab olema igal liidu institutsioonil, ülesanded ja konkreetne tegutsemiskord.

72 Lisaks tuleb märkida, et määrus nr 1049/2001 ja finantsmäärus ei sisalda sätteid, mis näeksid sõnaselgelt ette ühe ülimuslikkuse teise suhtes. Väljakujunenud kohtupraktikast aga tuleneb, et põhimõtteliselt ei ole välistatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 ette nähtud erandite tõlgendamine liidu õiguse teatavate erinormidega arvestades. Nii tuleb sellises olukorras tagada iga sellise määruse kohaldamine viisil, mis on kooskõlas teise määruse kohaldamisega ning võimaldab seda kohaldada kooskõlaliselt (vt selle kohta 28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Éditions

Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkt 123; 29. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Cosepuri *vs.* EFSA, T-339/10 ja T-532/10, EU:T:2013:38, punkt 85, ning 21. septembri 2016. aasta kohtuotsus Secolux *vs.* komisjon, T-363/14, EU:T:2016:521, punkt 43).

73 Ent finantsmääruse artikli 99 lõike 6 eesmärk ongi piirata õigust tutvuda siseaudiitori aruannete ja leidudega, vältides nende dokumentide üldsusele avalikustamist seni, kuni siseaudiitor on kinnitanud nende rakendusmeetmed. Neil tingimustel seaks määruse nr 1049/2001 alusel üldise õiguse andmine tutvuda selliste siseaudiitori aruannetega, mille rakendusmeetmeid siseaudiitor ei ole veel kinnitanud, ohtu tasakaalu, mille liidu seadusandja soovis finantsmääruses tagada avalikkuse võimalikult täieulatusliku õiguse tutvuda institutsioonide dokumentidega ja siseaudiitori võimaluse vahel viia oma auditid lõpule.

74 Seega tuleb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi tõlgendamiseks kohaldada üldist eeldust, mille kohaselt siseaudiitori leidude ja aruannete avalikustamine enne seda, kui siseaudiitor on kinnitanud neist tulenevad rakendusmeetmed, võib kahjustada siseaudiitori läbiviidavate auditite eesmärki (vt selle kohta 28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkt 123; 29. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Cosepuri *vs.* EFSA, T-339/10 ja T-532/10, EU:T:2013:38, punkt 85, ja 21. septembri 2016. aasta kohtuotsus Secolux *vs.* komisjon, T-363/14, EU:T:2016:521, punkt 43); selline kahjustamise eeldus ei välista mõistagi kuidagi huvitatud isikute võimalust tõendada eeskätt seda, et konkreetne dokument, mille avalikustamist taotletakse, ei ole selle eeldusega hõlmatud (vt selle kohta 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika).

75 Igal juhul tuleb täpsustada, et tõik, et siseauditiga seotud dokumendid on hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga seni, kuni siseaudiitor ei ole kinnitanud asjaomase auditi rakendusmeetmeid, tingib avalikkuse põhiõiguse tutvuda dokumentidega piiramise vaid kahe kitsendava tingimusega.

76 Nimelt kehtib see tõlgendus ühelt poolt kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli hulgast vaid siseaudiitori auditite konkreetse kategooria puhul. Teiselt poolt on see ajaliselt piiratud, sest see võimaldab liidu institutsioonidel keelduda andmast võimalust tutvuda selliste siseaudititega seotud aruannete ja leidudega ainult seni, kuni siseaudiitor ei ole kinnitanud nende põhjal võetavaid meetmeid. Teisisõnu on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erand – tõlgendatuna finantsmääruse artikli 99 lõiget 6 arvestades – piiratud selle menetluse kestusega, mille tulemusel siseaudiitor kinnitab selliste aruannete järelmeetmed.

77 Kõige eelnevaga arvestades ning võttes arvesse vajadust tagada määruse nr 1049/2001 ja finantsmääruse kooskõlaline kohaldamine, väidab hageja seega vääralt, et komisjon tõlgendas õigust läbipaistvusele neutraliseerivalt, kui ta keeldus tal võimaldamast tutvuda taotletud dokumendiga seepärast, et siseaudiitor ei olnud veel kinnitanud asjaomase auditi tulemusel võetavaid meetmeid.

78 Kolmandaks tuleb osas, milles hageja väidab, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erand ei olnud käesoleval juhul kohaldatav, sest taotletud dokumendi avalikustamine ei saanud kahjustada kõnealuse auditi eesmärki, sest see oli lõpetatud, märkida, et nagu sai juba tuvastatud eespool punktis 66, ei olnud kõiki selles dokumendis tehtud soovitusi vaidlustatud otsuse tegemise hetkel veel rakendatud.

79 Sellega seoses tuleb täpsustada, et 6. juuli 2006. aasta kohtuotsuse Franchet ja Byk *vs.* komisjon (T-391/03 ja T-70/04, EU:T:2006:190) puhul, millele hageja viitab oma kirjalikes dokumentides, ei olnud finantsmääruse kõnesolevad sätted, mis käsitlevad siseauditi menetluse raames dokumentidega tutvumist, selle kohtuotsuse aluseks oleva kohtuasja faktiliste asjaolude asetleidmise ajal veel jõustunud ning finantsmäärus ei näinud tol ajal kohaldatavas redaktsioonis ette eeskirju, mis oleksid piiranud avalikkuse õigust tutvuda auditiaruannetega. Ent alates finantsmääruse artikli 99 lõike 6

jõustumisest 2012. aasta redaktsioonis tuleb neid sätteid võtta tingimata arvesse vaidlustatud otsuse õiguspärasuse hindamisel punktides 68–77 esitatud põhjustel. Seega ei saa käesolevas kohtuasjas kõne all olevaid rakendusmeetmeid käsitada juhusliku ning kaugel tulevikus toimuva sündmusena, millest sõltub taotletud dokumendiga tutvumise võimalus hageja viidatud kohtupraktika tähenduses.

80 Eelnevaga arvestades tuleb seega esimese väite esimene, teine ja kolmas osa tagasi lükata.

Neljas väiteosa

81 Hageja väidab esiteks, et vaidlustatud otsusest ei nähtu, et komisjon oleks enne taotletud dokumendi „konfidentsiaalseks“ lugemist seda konkreetselt analüüsinud. Ta väidab teiseks, et komisjon tegi ilmselge hindamisvea, kui ta asus seisukohale, et tema huvi taotletud dokumendi avalikustamise vastu oli pigem erahuvi.

82 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et kui institutsioon saab määruse nr 1049/2001 alusel esitatud taotluse, siis ta peab põhimõtteliselt hindama taotluses silmas peetud dokumentide sisu konkreetselt ja individuaalselt (13. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, T-2/03, EU:T:2005:125, punkt 74).

83 Niisugune põhimõtteline reegel ei tähenda siiski, et selline hindamine tuleb läbi viia igal juhul. Kuivõrd selle konkreetse ja individuaalse hindamise eesmärk, mille institutsioon peab põhimõtteliselt läbi viima määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotluse esitamise korral, on võimaldada asjaomasel institutsioonil ühelt poolt hinnata, mil määral on kohaldatav erand dokumentidega tutvumise õigusest, ning teiselt poolt hinnata osaga dokumendist tutvumise võimaldamise võimalust, siis ei pruugi selline hindamine nimelt olla vajalik, kui konkreetse juhtumi asjaolusid arvesse võttes on ilmselge, et dokumentidega tutvumise võimaldamisest tuleb keelduda või vastupidi, et see võimalus tuleb anda. See võib ette tulla eeskätt siis, kui teatud dokumendid on alguses kas tervikuna ilmselgelt hõlmatud erandiga õigusest tutvuda dokumentidega või vastupidi tervikuna ilmselgelt avalikustatavad või kolmandaks, kui komisjon on nende suhtes varem juba läbi viinud konkreetse ja individuaalse hindamise sarnastel asjaoludel (13. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, T-2/03, EU:T:2005:125, punkt 75).

84 Käesolevas kohtuasjas ei ole aga vaidlust selles, et vaidlustatud otsuses asus komisjon eespool punktis 29 esitatud põhjustel seisukohale, et asjaomase auditi eesmärk oleks taotletud dokumendi avalikustamise korral ohus. Need kaalutlused toodi pealegi selgelt ära vaidlustatud otsuses.

85 Seega tuleb asuda seisukohale, et käesolevas kohtuasjas oli ilmselge, et taotluses silmas peetud dokumendi sisu konkreetne ja individuaalne hindamine ei olnud vajalik, sest see oli hõlmatud üldise eeldusega, mille kohaselt siseaudiitori leidude ja aruannete avalikustamine enne nende rakendusmeetmete siseaudiitori poolt kinnitamist võib kahjustada nende auditite eesmärki, millega on need aruanded ja leiud seotud.

86 Seega tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt vaidlustatud otsusest ei nähtu, et komisjon oleks taotletud dokumenti konkreetselt hinnanud.

87 Teiseks tuleb osas, milles hageja heidab komisjonile ette ilmselge vea tegemist seeläbi, et ta asus seisukohale, et hageja esitatud taotletud dokumendiga tutvumise taotluse aluseks olevad huvid on pigem erahuvid, märkida, et komisjon rõhutas õigesti, ei kui hageja palus liita käesoleva kohtuasja kohtuasjaga, milles tehti 6. juuni 2019. aasta kohtuotsus Bonnafous *vs.* EACEA (T-614/17, ei avaldata, EU:T:2019:381), tugines ta sõnaselgelt sellistele erasfääri jäävatele põhjustele, et õigustada oma huvi taotletud dokumendiga tutvumise vastu.

88 Nii väitis hageja asjaomases kohtuasjade liitmise taotluses eeskätt, et „[taotletud dokumendiga] tutvumine peaks seega [tal võimaldama] toetada ja/või dokumentaalselt tõendada mitut väidet, mis ta esitas kohtuasjas T-614/17“.

89 Ent erahuvi, mis võib olla isikul, kes taotleb võimalust tutvuda teda isiklikult puudutava dokumendiga, ei saa arvesse võtta ülekaaluka üldise huvina määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 sätete tähenduses. Sellest tuleneb, et oma huvide kaitse hagi raames ei kujuta endast ülekaalukat üldist huvi eespool nimetatud sätte tähenduses (vt selle kohta 24. mai 2011. aasta kohtuotsus NLG *vs.* komisjon, T-109/05 ja T-444/05, EU:T:2011:235, punkt 148).

90 Lisaks tuleb veel kord juhtida tähelepanu sellele, et keeldumine võimaldada hagejal tutvuda dokumendiga ning sellise keeldumise aluseks olev üldine eeldus, mille kohaselt taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada asjaomase auditi eesmärki, on vaid ajutised. Selle eelduse laadist endast tuleneb nimelt, et sellele saab tugineda vaid seni, kuni komisjoni siseauditi talitus ei ole kinnitanud taotletud dokumendi rakendusmeetmeid. Seega ei ole käesolevas asjas asjakohane repliigis sisalduv viide 12. oktoobri 2000. aasta kohtuotsusele JT’s Corporation *vs.* komisjon (T-123/99, EU:T:2000:230, punkt 50) ning 6. juuli 2006. aasta kohtuotsusele Franchet ja Byk *vs.* komisjon (T-391/03 ja T-70/04, EU:T:2006:190, punkt 112), millega hageja soovis toetada argumenti, mille kohaselt vaidlustatud otsus jätab kodanikud ilma võimalusest teostada järelevalvet avaliku võimu teostamise õiguspärasuse üle.

91 Nii tuleb varem märgituga arvestades asuda seisukohale, et hageja ei ole esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks, et ülekaalukas üldine huvi võis õigustada käesolevas kohtuasjas taotletud dokumendi avalikustamist.

92 Seega tuleb neljas väiteosa tagasi lükata ja sellega koos esimene väide tervikuna.

Kolmas väide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

93 Hageja väidab, et vaidlustatud otsuse aluseks olev taotletud dokumendi avalikustamatuse üldine eeldus ei ole õigustatud. Ta leiab, et selle dokumendi kas või osalisest edastamisest keeldumist tuleks käsitada keeldumisena viia läbi konkreetne ja individuaalne hindamine, mis kujutab endast proportsionaalsuse põhimõtte ilmselget rikkumist.

94 Komisjoni vaidleb nendele argumentidele vastu.

95 Sellega seoses piisab nendingust, et eespool punktides 82–85 esitatud põhjustega samadel põhjustel ei olnud komisjon käesolevas kohtuasjas kohustatud läbi viima taotletud dokumendi konkreetset ja individuaalset hindamist.

96 Järelikult tuleb kolmas väide tagasi lükata ning seega jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

97 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Laurence Bonnafous'lt.

Kanninen Półtorak Stancu

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 26. märtsil 2020 Luxembourgis.

Allkirjad